

Ο δρόμος του αστεριού

Τα ζεστά νερά της Μεσογείου συνέχισαν να ξεβράζονται στις ακτές της Αμμοχώστου. Ο ήλιος είχε πια κρυφτεί πίσω, μακριά στον ορίζοντα για να φωτίσει χώρες και μέρη που ξέχασε ή δεν πρόλαβε. Εκεί, στη μαλακή αμμουδιά, δίπλα στη θάλασσα βρίσκονταν ο Χρίστος μαζί με την πολυαγαπημένη του γιαγιά, τη Μελλομένη όπως συνήθιζαν κάποια καυτά απογεύματα του καλοκαιριού. Κοίταζαν ασταμάτητα τον σκοτεινιασμένο ουρανό, φωτισμένο από μικρές πολύχρωμες, διάσπαρτες κουκίδες. Αστέρια αμέτρητα, ποιος ξέρει, αν ήταν πιο πολλά από τους κόκκους της άμμου της Αμμοχώστου ή όχι. Ο παππούς βρίσκονταν πιο πέρα και πετούσε πετρούλες στη θάλασσα αναπολώντας την παιδική του ανεμελιά.

Σε μια στιγμή η γιαγιά Μελλομένη έγνεψε στον Χρίστο μέσα σε μια ατμόσφαιρα ησυχίας, ηρεμίας, γαλήνης που διαπερνούσε το διαστρικό δέος. Κάτι ήθελε να του πει, σε κάτι να τον συμβουλευτεί. Αυτή η συζήτηση έμελλε να γίνει η πιο σημαντική απ' όσα είχαν μοιραστεί τα δεκατέσσερα χρόνια της ζωής του. Πλησίασε κοντά του και του ψιθύρισε:

- Χρίστο μου, εγγονέ μου, έχω κάτι να σου πω. Μην το λησμονήσεις, ποτέ, ποτέ.
- Ναι στετέ*¹ μου, τι θες να μου εκμυστηρευτείς;
- Βλέπεις τα αστέρια πόσα πολλά είναι! Θέλω να κοιτάξεις αυτό εκεί πέρα, το μεγαλύτερο, το φωτεινό. Είναι ο πολικός αστέρας, ο Βορράς. Ξέρεις, μικρέ μου, όλοι μας κάποια στιγμή στη ζωή χανόμαστε, δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, αισθανόμαστε μόνοι. Τα αστέρια εκεί πάνω, όμως, δεν θα σε ξεχάσουν, ποτέ.
- Τι θες να πεις στετέ; ρώτησε ο Χρίστος με απορία.
- Αν ακολουθήσεις ένα από αυτά τα αστέρια θα σε οδηγήσει στον δρόμο του. Διάλεξε αυτό που προτιμάς σε αυτή τη ζωή. Δίπλα στον πολικό αστέρα βρίσκονται πολλά μαζί, συγκεντρωμένα σε μια μικρή περιοχή και φτιάχνουν έναν σχηματισμό, να, αυτόν που βλέπεις εκεί πέρα! Είναι η Ελλάδα, η πατρίδα μας με τα πολλά της νησιά. Αυτό εκεί πάνω είναι για την Κωνσταντινούπολη, και δίπλα του στα δεξιά, αυτό που βλέπεις, θα σε οδηγήσει στην Αντιόχεια και στη Δαμασκό. Το άλλο πιο κάτω, εκεί στην ουρά του σχηματισμού, είναι ο αστέρι που θα σε πάει στην Αλεξάνδρεια και στη Λιβύη.
- Γιατί μου τα λες όλα αυτά, αγαπημένη μου γιαγιά;
- Είναι σημαντικά. Αν χαθείς ποτέ, και δεν ξέρεις πού να πας, προχώρα. Προχώρα προς τα πολλά αστέρια που σου έδειξα, αυτά που θα σε οδηγήσουν στην Ελλάδα. Αν ακολουθήσεις αυτά τα αστέρια θα με βρεις. Η ζεστή μου αγκαλιά θα σε περιμένει. Μην το λησμονήσεις αυτό ποτέ, ποτέ, παιδί μου.

¹ Γιαγιά (ιδίωμα)

Η αλήθεια είναι ότι η γιαγιά Μελπομένη είχε τη σοφία που της είχε προσφέρει η εμπειρία της ζωής, της δικής της ζωής. Δεν έκανε σχεδόν ποτέ λάθος, και ό,τι έλεγε ήταν σωστό. Αφού τελείωσε το τελευταίο κομμάτι πατίτσας², ο Χρίστος κίνησε για το σπίτι του. Η γιαγιά Μελπομένη, από την άλλη, είχε έρθει για μια ολιγοήμερη επίσκεψη στην Αμμόχωστο, για να δει το εγγόνι της. Τον αγαπούσε πολύ, τον προστάτευε και τον συμβούλευε, όπως μπορούσε. Το δέσιμό τους ήταν ισχυρό, πιο ισχυρό και από τη δύναμη που μας κρατά στη γη και δεν μας αφήνει να χαθούμε στο κοσμικό χάος.

Κάποιοι δεσμοί και σχέσεις χτίζονται σταδιακά, όμως αυτός ήταν κάτι το διαφορετικό. Η αφορμή δόθηκε ένα καλοκαίρι, μερικά χρόνια νωρίτερα, όταν η γιαγιά Μελπομένη με τον Χρίστο πήγαν για διακοπές στη Ρόδο. Είχε ακούσει για κατοίκους που μιλούν μια παράξενη διάλεκτο, κάτι μεταξύ της Νέας Ελληνικής και της Κυπριακής, σε ένα χωριό που λεγόταν Αρχάγγελος. Είχε την ελπίδα να βρει εκεί κανέναν χαμένο συγγενή. Το ταξίδι συνεχίστηκε και στην Κρήτη, όπου θαύμασαν τα φυσικά κάλλη του τόπου, και ένωσαν την μυθολογική αύρα που τους περιτριγύριζε στις νότιες ακτές του νησιού κάθε ηλιοβασίλεμα, όσο και στα ορεινά λαγκάδια που πεζοπορούσαν. Η Ελλάδα ήταν η κοινή ταυτότητά τους, με την οποία γαλουχήθηκαν, κάτι το απροσδιόριστο, κάτι το τέλειο και ημιτελές ταυτόχρονα.

Όταν εκείνο το βράδυ της 19^{ης} Ιουλίου του 1974, η γιαγιά Μελπομένη επέστρεψε στο σπίτι της στη Λευκωσία είχε έναν μεγάλο φόβο στην καρδιά και έναν άλυτο, σκληρά δεμένο κόμπο στο στομάχι της. Ίσως κάτι να ψυχανεμιζόταν, κάτι που δεν της άρεσε. Είχε ένα προαίσθημα που δεν την άφηνε να ηρεμήσει.

Κάτι οι τσακωμοί μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, τα επεισόδια που σημειώνονταν καθημερινά, η κατάσταση που χειροτέρευε μέρα με τη μέρα. Άρχισε να φοβάται για τα χειρότερα. Όταν ήρθε η Χούντα των Συνταγματαρχών να οργανώσει το πραξικόπημα στη Λευκωσία οι φόβοι της έδειχναν να παίρνουν σάρκα και οστά.

Η γιαγιά Μελπομένη ήταν σίγουρη ότι θα δημιουργούνταν ένα τεράστιο χάσμα, μεταξύ Ελλάδας και Κύπρου, και οι θαλάσσιες γέφυρες και τα κοινά οράματα που συνέδεαν τους τόπους, τους ανθρώπους, τις κοινές ιστορικές διαδρομές θα γκρεμιζόταν από τις ιδιοτροπίες της Ιστορίας. Ίσως, τελικά, τίποτα από αυτά που αποφασίζονταν ερήμην του νησιού δεν ήταν σωστό, το δύστυχο αυτό νησί θα αντιμετώπιζε σε λίγο καιρό τη μοίρα του. Δεν υπήρχε, πια, επιστροφή παρά μόνο τα βήματα της Ιστορίας προς το άγνωστο...

Η γιαγιά με τον παππού διέσχιζαν με το αμάξι τους τον κάμπο της Λευκωσίας. Παντρεμένοι εδώ και σαράντα χρόνια έβρισκαν στήριγμα ο ένας στον άλλο σε κάθε δυσκολία της ζωής τους. Ο παππούς ήταν πάντα πιο ανέμελος, η γιαγιά πιο υποψιασμένη...

Σε μια στιγμή ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της χωρίς να ξέρει τον λόγο: ήταν ένα προαίσθημα κακό για το νησί της, για το μέλλον του εγγονού της για όλα τα μελλούμενα. Όταν έφτασαν στο σπίτι τους, κοντά στην Λήδρα, το πιο εμπορικό σημείο της πόλης, προσευχήθηκε στην Παναγία που γιατρεύει την κάθε πονεμένη καρδιά και της ζήτησε να τους προστατεύσει.

² Καρπούζι (ιδίωμα)

Ο ήλιος ανέτειλε και φώτισε την Κύπρο για μια ακόμη μέρα. Αυτή, όμως, η μέρα, θα ήταν καταραμένη. Πυροβολισμοί και ουρλιαχτά ξύπνησαν, τόσο τη στετέ του Χρίστου στη Λευκωσία, όσο και τον ίδιο στην άλλη μεριά του νησιού, τη θαλασσοφίλητη Αμμόχωστο. Οι Τούρκοι είχαν εισβάλει στην Κύπρο και τίποτα δεν τους σταμάτησε. Ο μπαμπάς του Χρίστου, ο Ανδρέας, τον αποχαιρέτισε με μια σφιχτή αγκαλιά, τόσο σφιχτή που δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Έφυγε βιαστικά για να υπερασπιστεί τη γη των προγόνων, την αγαπημένη πατρίδα. Με την άκρη του ματιού του είδε τη μητέρα του, τη Μαρία, να αποχαιρετά τον πολυαγαπημένο της σύζυγο.

- Μην μας αφήσεις, του είπε σαν έπεσε στα γόνατά του. Να προσέχεις, μην πεθάνεις! Τι θα κάνει το παιδί;
- Θα προσέχω, Μαρία. Δεν ξεχνώ την οικογένειά μου.
- Ορκίζεσαι σε αυτό το χρυσό δαχτυλίδι ότι θα επιστρέψεις; Ορκίζεσαι ότι δεν θα μας αφήσεις; Ορκίζεσαι; είπε για τελευταία φορά με φωνή δυνατή και δάκρυα στα μάτια.
- Ορκίζομαι σε αυτό το χρυσό δαχτυλίδι ότι θα επιστρέψω. Ορκίζομαι ότι δεν θα σας αφήσω. Ορκίζομαι, είπε ο ασυλλόγιστος και χάθηκε μακριά στα πλήθη.

Αυτοί οι τελευταίοι όρκοι τους ήταν πιο σημαντικοί κι από τους όρκους του γάμου τους. Ο Ανδρέας έφυγε, με τη νίκη στα μάτια, εκείνο το μαύρο πρωινό. Τον μετέφεραν στην Κερύνεια μαζί με άλλους Ελληνοκύπριους κι εκεί χάθηκαν τα ίχνη του. Κανείς δεν τον ξανάδε.

Χρόνια αργότερα έμαθαν ότι σκοτώθηκε στη μάχη, μαζί με τους άλλους. Ο γιος ενός αδελφικού του φίλου είπε στη Μαρία –10 χρόνια μετά- ότι τους περικύκλωσαν, ένας πυροβολισμός ακούστηκε στον αέρα, να αγκαλιάζουν, για τελευταία φορά, τα χώματα της πευκοζωσμένης, αυτής της όμορφης, Πατρίδας.

Στις 22 Ιουλίου η Αμμόχωστος καταστρέφεται. Και η ξύλινη πόρτα του πατρικού σπιτιού, αυτό το απόγευμα έσπασε. Μπήκαν μέσα οι Τούρκοι. Τράβηξαν τη Μαρία από τα μαλλιά.

- Τι κάνεις εδώ δούλα; Της φώναξαν.
- Αφήστε με, σας παρακαλώ, έχω παιδί να μεγαλώσω, σας παρακαλώ, εκλιπαρούσε.
- Δεν αξίζεις τίποτα!

Τη χτύπησαν χωρίς έλεος, της ξερίζωσαν τα μαλλιά, τη σκότωσαν, χωρίς κανέναν λόγο. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, κατέστρεψαν το αγνό πνεύμα του Χρίστου, που δεν είχε ποτέ αντικρίσει πόλεμο, εχθροπραξίες και απάνθρωπες πράξεις, που εξευτελίζουν τον άνθρωπο και τον πολιτισμό του που με τόσο κόπο έπλασε, ανεξάρτητα από τη χώρα που κατάγονται σε αυτόν τον μίζερο κόσμο, ή τη θρησκεία τους.

Κρυμμένος στην ντουλάπα, μη τον σκοτώσουν και αυτόν οι Τούρκοι, παρακολουθούσε τη φρίκη κρατώντας την ανάσα του. Δεν είχε το περιθώριο, την πολυτέλεια να θρηνησει τον χαμό της αγαπημένης του μητέρας.

Σαν έφυγαν οι θύτες, άνοιξε τις πόρτες της ντουλάπας και έπεσε στο πάτωμα κάνοντας ένα δυνατό γδούπο. Με ζωγραφισμένη τη φρίκη στα θλμμένα του μάτια και φορτωμένος τύψεις που δεν μπόρεσε να βοηθήσει τη μητέρα του μονολογούσε:

«Είμαι άχρηστος. Έπρεπε να τη βοηθήσω, είμαι κακό, κακό παιδί. Θέλω να πεθάνω», έλεγε δυνατά, κλαίγοντας, αβοήθητος και μόνος στο μικρό σπιτικό της Αμμοχώστου.

Τις επόμενες μέρες προσπαθούσε μάταια να συναρμολογήσει τα θραύσματα της ψυχής του, να συνειδητοποιήσει τι είναι αυτό που προκάλεσε το απέραντο χάος των πολιτικών συμφερόντων, εγκλημάτων και ραδιουργιών, ένα χάος ανεξερεύνητο, για τον ίδιο αφού γι αυτόν ως τότε το σπουδαιότερο ζήτημα ήταν οι επιδόσεις του στα Μαθηματικά.

Για αυτήν εδώ όμως την κατάσταση, ήταν απροετοίμαστος. Δεν υπήρχε επιστροφή. Υπήρχε, όμως, το μέλλον και η επιθυμία του να παλέψει για να το διεκδικήσει, σε μια πατρίδα λεύτερη, όπου η αξιοπρέπεια και η ζωή και η ελευθερία, αποτελούν ανέγγιχτη υπόσταση.

Τότε ήταν που θυμήθηκε τα λόγια της γιαγιάς του, στη λουσομένη με άστρα παραλία, εκείνο το βράδυ.

«Αν χαθείς ποτέ, και δεν ξέρεις που να πας, προχώρα. Προχώρα προς τα πολλά αστέρια που σου έδειξα, αυτά που θα σε οδηγήσουν στην Ελλάδα.»

Τα λόγια αυτά έπαιζαν σαν τα κύματα της θάλασσας στον νου του, ξανά και ξανά και ξανά. Χωρίς χρήματα, χωρίς γονείς, χωρίς τίποτα σε αυτόν τον κόσμο, πως θα προχωρούσε; Μόνο η γιαγιά του τού είχε απομείνει, ούτε αυτή δεν μπορούσε να καλέσει να έρθει να τον πάρει από αυτήν την επίγεια κόλαση... θα περπατούσε ως τη Λευκωσία να βρει τη γιαγιά του, δεν είχε άλλη επιλογή. Η γιαγιά του σίγουρα δεν γνώριζε τη συμφορά τους, ποιος ξέρει και αν ήταν ακόμα ζωντανή.

Δεν ήξερε πως να πάει στη Λευκωσία, δεν θυμόταν ποιο δρόμο να πάρει. Μα και πάλι θυμήθηκε τα σοφά λόγια της γιαγιάς Μελομένης. Θα ξεκινούσε μόλις έβγαιναν τα αστέρια, το βράδυ και θα περπατούσε ασταμάτητα, όλο το βράδυ, μέχρι το πρωί και θα σταματούσε σε κάποιο σημείο για να ξεκουραστεί. Θα μπορούσε έτσι, ίσως, να αποφύγει τη συνάντηση με όλους αυτούς τους στρατιωτικούς που επιτηρούσαν την πόλη του. Δεν ήθελε μπερδέματα, να φύγει ήθελε.

Ετοίμασε τα πράγματά του, λίγο νερό και ψωμοτύρι μαζί με παξιμάδια από το ντουλάπι, πήρε και λίγο σιουσιούκο³ για να γλυκαθεί, και τα έβαλε στο γεμάτο μπαλώματα σακιδιό του. Με μια κρυφή, φοβισμένη και δισταχτική ματιά, είδε τη μητέρα του, και τη ψυχή της να ταξιδεύει πίσω στην Αμμόχωστο.

Ξεκίνησε με τη δύση του ηλίου να περπατά γοργά γοργά, και να κοντοστέκεται κάπου κάπου και να κρύβεται για να ξεφύγει από τους Τούρκους στρατιώτες, που ήταν διασκορπισμένοι παντού, σε όλο το μήκος της διαδρομής. Τα αστέρια, ψηλά, πάνω από τα χαλάσματα, ήταν ακόμα εκεί, έλαμπαν αλώβητα στον ουρανό. Ο Χρίστος παρά την κούρασή του, ώρα με την ώρα

³ Κυπριακό έδεσμα με αμύγδαλα

έφτανε όλο και πιο κοντά στη γιαγιά Μελπομένη. Με την ανατολή είχε φτάσει στη Δερύνεια, κοντά σε ένα ερημωμένο χωριό. Κάθισε κάτω από μια συκιά να φάει λίγο από το ψωμοτύρι του και κράτησε το υπόλοιπο για τη διαδρομή που τον περίμενε.

Τότε επανήλθαν οι μνήμες της φρίκης και τον έκαναν να βάλει τα κλάματα.

«Θεέ μου, γιατί σε εμένα; Γιατί; Τι έκανα; Βοήθησέ με να βρω τη στετέ μου, προστάτεψέ την, μην την ξεχάσεις, μην ξεχάσεις και τον παπού. Δώσε μου κουράγιο», συλλογίστηκε.

Ξεκουράστηκε για μερικές ώρες κρυμμένος μέσα σε μια αγριοσυκιά, μετά ξεκίνησε και πάλι για τη Λευκωσία. Απ' όπου περνούσε αντίκριζε ερμητικά κλειστά πορτοπαράθυρα, ρούχα ξεχασμένα στις απλώστρες τους, δεν ξεχώριζε κανέναν ήχο, σαν να μην ανέπνεε κανείς. Γάτες αδέσποτες μόνο έδιναν πια ζωή σ' ένα τοπίο που έμοιαζε νεκρό.

«Ορκίζεσαι σε αυτό το χρυσό δαχτυλίδι ότι θα επιστρέψεις; Ορκίζεσαι ότι δεν θα μας αφήσεις; Ορκίζεσαι;», Τα λόγια της νεκρής Κυπραίας μάνας του έπαιζαν στο μυαλό του.

Όλη τη μέρα την πέρασε κρυμμένος και το δειλινό αποφάσισε να βγει από την κρυψώνα του. Κοιτώντας ψηλά διέκρινε τα «αστέρια της Ελλάδας» στον ουρανό. Τα ακολούθησε όπως του είχε πει η αγαπημένη του γιαγιά. Πέρασε από την Αθηνών, ή από τα χωριά πιο πριν, δεν μπορούσε να ξέρει ακριβώς πού τον οδηγούσαν τα βήματά του.

Φαντάζει απίθανο το πώς κάλυψε τόσο μεγάλη απόσταση ένα παιδί, αλλά δεν ήταν τα πόδια του, η θέλησή του ήταν και το ανεξάντλητο πείσμα του. Κάποια στιγμή κουράστηκε. Το φως της Σελήνης τον καθοδήγησε σε ένα μικρό εξοχικό, κάπου στο πουθενά. Προχώρησε προς το πέτρινο σπίτι, πήρε το τετράδιο που είχε βάλει στο σακίδιό του και άρχισε να γράφει το παρακάτω ποίημα. Όταν θα πήγαινε στη Λευκωσία, θα το άλλαζε λίγο, θα το έκανε τραγούδι, και θα το έπαιζε στο πιάνο της γιαγιάς Μελπομένης.

Περιστέρια της Λευτεριάς

Σε έναν επαναλαμβανόμενο κύκλο,
Έναν κύκλο σκληρό σαν κόκκινο διαμάντι, που δεν έχει όμοιό του,
εμείς οι άνθρωποι, τα κτηνώδη όντα,
τον γυρίζουμε, εναλλάσσοντας φάσεις συνεχώς.
Ο πλανήτης μας να 'ναι πάνω σε αυτόν,
που νομίζουμε εσφαλμένα ότι είναι δικός μας.
Ειρήνη, τα περιστέρια της Λευτεριάς σκίζουν τους μπλε αιθέρες,
Για την ειρήνη, το κλαρί ελιάς.
Και όταν κουραστούν να πετούν προς την Αφρική, την όποια Αφρική,
Σταματούν να ξαποστάσουν, να βρουν την ανάσα τους.
Όταν σταματούν μαύρες, βρώμικες ρίζες και κλαδιά δένουν τα πόδια τους.
Οι ρίζες αυτές το μίσος, δε θα τα αφήσουν.
Οι ρίζες αυτές, ο Πόλεμος,
Γυρίζουν τούτο τον κύκλο γρήγορα.
Σαν μια στροφή, μια βόμβα πέφτει.
Σαν μια στροφή, ένα παιδί πεθαίνει.
Σαν μια στροφή, μια χώρα στον εχθρό καταρρέει.
Σαν μια στροφή, η περιστέρα της Λευτεριάς πεισμώνει.
Τα περιστέρια κόβουν τις ρίζες, καίνε τις ρίζες.
Ελευθερώνονται, ξανά.
Σαν ελευθερωθούν και τα 6, ένα για κάθε ήπειρο,
μαζί με τον αρχηγό, την ίδια την ειρήνη,
Σκίζουν ξανά τους αιθέρες, πιο γρήγορα από ποτέ.
Ο Πόλεμος πεθαίνει, η Ειρήνη κερδίζει, ξανά.

Και έτσι, γράφοντας το ποίημα του, αποκοιμήθηκε, στον κόσμο των λέξεων και της μουσικής που του έφερναν χαρά...

Δεν ξέρει πόσες ώρες ή μέρες πέρασαν όταν άνοιξε τα μάτια του πανικόβλητος.

«Έχασα χρόνο, πρέπει να βρω τη στετέ μου, που είσαι στετέ, που είσαι;». Ξαφνικά, από πίσω ακούστηκε μια γνώριμη φωνή. «Εδώ είμαι Χρίστο μου. Εδώ.»

Ο Χρίστος βρισκόταν ξαπλωμένος στον καναπέ του σπιτιού της γιαγιάς Μελπομένης στη Λευκωσία. «Τελικά διάλεξες το σωστό αστέρι. Είσαι πιο γενναίος από ό,τι φανταζόμουν...». Η γιαγιά έλαμπε και η λάμψη της φώτισε το άχρωμο πρόσωπο του Χρίστου που βρίσκονταν δίπλα στον παππού του και ένωθε ασφαλής.

Από τη μέρα αυτή κανείς δεν τους ξανάδε. Πολλά λέγονται για την τύχη των τριών αυτών. Οι ανυποψίαστοι λένε ότι μετακόμισαν στη Πάφο, αφού δεν είχε πέσει η πόλη στα χέρια των Τούρκων. Άλλοι λένε ότι πήγαν στο Λονδίνο και έζησαν εκεί την υπόλοιπη ζωή τους, και δεν ξαναπάτησαν ποτέ το πόδι τους στη μαρτυρική Κύπρο. Άλλοι είπαν ότι τους συνέλαβαν και τους σκότωσαν. Το σπίτι της γιαγιάς Μελπομένης στην Οδό Λήδρας στη Λευκωσία είναι άδειο από τη μέρα εκείνη. Σήμερα, βρίσκεται στο κατεχόμενο τμήμα, μπορεί κανείς να το δει, στέκεται εκεί ακόμα, περιμένοντας τους ιδιοκτήτες του να επιστρέψουν.

Ήταν ένα παλιό αρχοντικό, διώροφο με μια μικρή σοφίτα απάνω. Τα παντζούρια παραμένουν μέχρι σήμερα ερμητικά κλειστά. Οι πιο προσεχτικοί μπορούν να ακούσουν ψιθύρους τη νύχτα να λένε για τα «αστέρια της Ελλάδας» και βήματα που προσπαθούν να αποδράσουν στη μαλακή αμμουδιά της Αμμοχώστου. Εκεί που ο Χρίστος Φιλίππου με την αγαπημένη του γιαγιά κοιτάζουν ασταμάτητα τον σκοτεινιασμένο ουρανό, φωτισμένο από μικρές πολύχρωμες, διάσπαρτες κουκίδες...